

Fulles Dominicals

DLXXIX

L'esposa de Lluís Companys

A l'hora que escrivim les presents ratlles som a la vigília d'una jornada emotiva. Tots els auguris són de que Catalunya s'està ja mobilitzant per a retre homenatge a uns homes que la representaren en el seu caire genuí i que segueixen interpretant-la en el seu racial aspecte de liberalisme i optimisme.

El curiós del cas, és que nosaltres, mers observadors, constatem com aquest estat de tensió sentimental s'apodera, no tan sols dels indiferents en política, sinó d'aquells que pels seus punts de vista, són ben apartats de la ideologia dels homenajats. És que el tipus català manca d'aquella vil passió de la rancúnia i en els moments de les exaltacions bones, sempre al fons del cor serva un deix de simpatia i d'optimisme per al torturat i la seva tasca. Tornaran a casa els amnistiats i Catalunya els rebrà amb aquella alegria seva tan peculiar, amb aquell va-i-tot cordial que caracteritza el nostre poble.

Però nosaltres pensem en una figura excelsa que en l'ombra i a l'eixopluc de l'entusiasme, acabarà de passar un altre gra del rosari cruent de la vida. És una dona, d'una resistència espiritual enorme; és una mare amatíssima. Nosaltres no hem pogut contemplar mai la seva faç per a extasiar-nos amb aquell ricus de petat, orgull del deure acomplert, amb aquell deix de bondat i serenor que deu il·luminar-la. Ella ha hagut d'avesar-se al dolor de veure com el destí ha portat a l'ergàstula tantes vegades a l'espòs i s'ha curfit en l'adversitat i en la lluita per la vida. Quina lluita a aquella, entre el florir dels fills i l'esfondrament del sostentac i de la llar! Emperò, tenim la certesa i per això admirem a l'esposa de Companys, que si a ell demà Catalunya el nimba de glòria, aquesta l'ha forjada ella i ningú més.

La història es repeteix novament cada dia. En la vida dels grans homes, hi ha sempre una dona que és l'impuls, l'ajut i l'esperó de la seva grandesa.

D'ací, des de la nostra humilitat, nosaltres tres homenajem avui aquesta dona i la presentem al poble per a exemple d'amor i sacrifici.

L'ALTRE

GLOSES

SILENCI

Allò que més distreu la nostra atenció i ens malmet tot intent de treball, és l'estrèpit. Amb soroll als volts no sabem fer res de profit: ni l'operació aritmètica més simple, ni la comunicació escrita més senzilla.

Per aquesta raó compadim sincerament els polítics que han de treballar en mig de l'estrèpit i la confusió de les batalles inacabables. Aquesta fressa bèlica que mouen els adversaris i els amics alhora, deu resultar, als polítics que no pateixen de sordera, com una melzina enervant que els xucla diàriament una porció respectable d'energia vital ben malaganyada.

Encara dels atacs de l'adversari un se'n pot riure, protegit pel paravent d'un Ministeri; però dels afalacs i les impaciències dels correligionaris ja cal fer-ne més de cas, si un vol conservar aquest delicat matís democràtic que ara tant es porta.

Silenci! — reclamava el més il·lustre polític del primer bienni. Silenci perquè tothom es posi a treballar amb aprofitament; silenci, perquè no parlin del que no coneixen aquells que en tot moment parlen de tot; silenci, perquè l'enfarfec de les converses vàcues i les malfetes dels que fan el viu no enterboleixin l'ambient serè, severament serè que ha de voltar la cambra de treball dels homes d'Estat.

Però no un silenci imposat per la força, sinó per la reflexió; àdhuc imposat per la confiança en la pròpia força. Perquè al capdavant, quan el poble s'actipi dels seus polítics, amb la tènue vibració d'unes paperetes blanques, en té prou per a fer los sotsobrar.

XIXU

Agrupaments Teatral

Nodriu amb pocs diners el vostre Arxiu encarregant els papers d'estudi (caudals) a **En Salamero**. Carrer de Francesc Layret, 26, primer, Granollers. Treball pulcre i econòmic.

RADIOS ELS MILLORS ATWATER KENT

Representant: Instal·lacions Palà

Prim, 45 : GRANOLLERS : Telèfon 246

Notes i Comentaris

Avui, dia de festa

Avui Catalunya està de festa. Catalunya, diem; no uns partits polítics. És Catalunya que, amb la llibertat del Govern de la Generalitat, recobra novament la seva llibertat. És Catalunya, tot Catalunya, amb la gent de dreta i amb la gent d'esquerra, que formen el nostre poble, que recobra la seva personalitat.

I el més bonic i el més esperançador, és que mentre les travetes dels professionals de la política unitarista i anticatalana, posen uns nuvolets en el cel radiant de la Catalunya autònoma, el poble, el poble autèntic de tot Espanya, reconeix i accepta —i exigeix i tot— el fet de l'autonomia de Catalunya. I és aquest poble el que avui aclamarà, als carrers de Barcelona, el President i no el presidari.

Creiem que en aquest fet trascendental hi influeixen cada dia més els milers d'espanyols de totes les regions que han vingut a Catalunya i que aquí han trobat una vida més digna que a les terres on, per la inèrcia dels governants —i potser per raons d'altre ordre,— es morien de misèria. Cada un d'aquests obrers de Múrcia i d'Aragó i de Castella, és un propagandista de la Catalunya autònoma. I aquest afecte natural a Catalunya s'ha traduït, en les últimes eleccions, en una infinitat d'actes d'heroïsmes i sacrifici de gent humilíssima que s'han desplaçat a llocs llunyans per a votar per la llibertat dels presos. Els presos, eren milers d'obers; però eren també el President de Catalunya i el Govern de la Generalitat que en mig de la bogeria del 6 d'Octubre tingueren una visió clara de la seva responsabilitat i dels destins del nostre poble.

Per això diem que avui és un dia de festa. El retorn de Lluís Companys i de tots els que amb ell han sofert el dolorós captiveri, Catalunya, la Catalunya liberal, ha de festejar-lo com una mena de Pasqua de Resurrecció.

Vanitas, vanitatum...

Ara que ja ningú no s'ha d'enfadar, volem fer un comentariet a la gesta del 7 d'octubre. D'aquells fets, alguns sofrien a la presó i altres eren fugitius per a eludir els efectes de la represió. Ara, però, amb el vel blanc de l'amnistia amb què la República s'ha cobert —i s'ha embellit— els empresonats i els desterrats han tornat tots entre nosaltres.

Ara, doncs, ja podem dir que aquella revolució dominical va ésser un acte de